

Anar a Saturn i tornar (fragment)

de

Marta Barceló

ROSA: I encara amb el shock de la notícia, arriba l'estrés del viatge. Omplir el cotxe. Bolquers, mudes, biberons, calcetins, sabates de recanvi per la petita, i pel gran dues mudes completes de roba, i què vols dur per jugar, Jordi? L'espasa de Jedi. Molt bé, dugues-la cap aquí. Carles, has imprès les targes d'embarcament? Les tenc al mòbil. Els carnets dels nins. Hòstia, em deixava els carnets. Taper amb truita de patates per sopar el vespre, bossa de galetes d'oli, un poc de formatge, anous i fruita per demà. Partim cap al port amb el temps just, el nostre cotxe és el darrer a embarcar. Entram al vaixell. Camarot. Obrim el taper amb la truita i ens hi afuam tots, morts de gana. A dormir tots, demà serà molt d'hora.

I tan d'hora.

"Advertimos a los señores pasajeros que el bar se encuentra abierto y a su disposición" La mare que els va parir, són les sis del dematí. "Advertimos a los señores pasajeros que dejen la llave del camarote encima de la mesa" Sis i quart "Els nins ja boten damunt les lliteres. Aixeca't, vesteix-los, treu els bricks de llet amb cacau, "Advertimos a los señores pasajeros que en cinco minutos llegaremos al Puerto de Barcelona. Pasajeros con vehículo a bordo, el garaje se encuentra abierto". Que ja han obert el garatge! Guarda-ho tot apressuradament a les maletes, surt del camarot, baixa les escales, puja al cotxe, som els darrers una altra vegada.

Partim. Carretera. Mamà, tenc pipí! Mamà, quan arribam? Mamà, na Laura ha vomitat. Què? Benzinera, netejar el seient de darrere, la petita plora. No li agrada el cotxe. No li agrada i ens queden quatre hores. Què putes fa ma mare a Logronyo? Mamà, has dit putes! Perdó, perdó. Quilòmetres, quilòmetres. Els nervis de tots augmenten. Mamà, tenc pipí. Una altra vegada? Pots esperar mitja hora, que ja arribam? No. Benzinera, pipí, omplir depòsit, tornar a partir.

Logroño. Ma mare ens obri la porta de ca seva. Rosa! I m'obri els braços, els mateixos braços que m'han gronxat tantes vegades. Ara són els braços cansats d'una dona gran. Una dona gran a qui hauré de dir que la seva filla té càncer. Ma mare abraça els nins, què grans que estau ja! Mira la petita, però si està preciosa! Molt més guapa que a les fotos! Abraça en Carles, i mira les maletes que carregam, a punt de rebentar. Ah, què bé, quedau a viure aquí? Enyorava la seva ironia. La petita vomita, què li passa? Està marejada del cotxe. Vols dir? Sí, ja és la segona vegada. Hauríeu d'anar a urgències. Que no, mamà, que està marejada. Bé, tu ho sabràs. Veniu a dinar.

Jo li vull dir després de dinar, després de dinar li dic que tenc càncer. Dinam. Pas tot el dinar pensant en dir-l'hi. Rosa, te veig distreta. És que estic pensant en com dir-te que tenc càncer- pens. Només ho pens. Acabam de dinar. És el

moment. Inspir. Mamà, t'he de dir... la nina vomita de nou. Rosa, no m'hi vull ficar però crec que hauríeu d'anar a urgències. Respir fons. En Carles diu que ja la hi duu ell, però na Laureta se m'aferra al coll. No se vol separar de mi. Així que deixam en Jordi amb la padrina i tots dos anam a l'hospital. Cinc hores d'espera, na Laureta se m'adorm als braços, metge, pareix un còlic. No us preocupeu.

Tornam a casa de ma mare, rebenats, són les onze de la nit, i jo no l'hi he dit, posam la nina a dormir, en Jordi ja dorm amb la seva padrina. I ens estiram al llit, exhausts. Més que estirar-nos, caiem.

I aleshores s'esdevé el miracle.

Una mà toca una altra mà. Els dits es mouen lentíssims, però sembla que s'acaricien. Les neurones de la pell s'activen. Un cos s'arrossega pesadament cap a l'altre. Només uns centímetres, però els necessaris perquè els nassos percebin l'olor coneguda de l'altre cos. Un braç que s'estira i toca uns cabells, un cap que rodola i una llengua que cerca un coll, i el troba, i una altra llengua que cerca la primera. Mans que despullen un cos, roba que vola, és com si els cossos haguéssin pres vida pròpia, en una altra dimensió, la de l'instint, la de la vida, boques que aufeguen un gemec, ssssh, ta mare ens sentirà, goig dels cossos, plaer salvatge, som animals en zel, ja no tenim mans sinó urpes, urpes que pitgen pits, aferren sexes, i jo mir la mà de'n Carles sobre el meu pit, el meu pit perfecte, el meu pit malalt, i no sé d'on surten aquestes llàgrimes que rodolen per la meva galta, deuen ser meves, i la mà de'n Carles damunt el meu pit, i la seva boca damunt la meva, i el seu cos dins el meu, i el meu pit, i les llàgrimes, que ja no són meves, ara són de'n Carles, i ja no puc pensar, perquè arriba l'orgasme, i ho arrossega tot, fins i tot el meu pit. Només quedarà el plor silenciós de'n Carles, el batec del meu cor, i la respiració pausada de na Laureta.

I tot torna fosc.

He anat a Logronyo per dir a ma mare que tenia càncer. Tres dies he estat a ca seva, i no n'he estat capaç. Quan la vaig veure al cap del carrer, amb el braç alçat, dient-nos adéu, fent-se petiteta, fins que va ser només un puntet minúscul, se'm va anegar la vista. Mamà, per què plores? No plor, és que se m'ha ficat una cosa a l'ull. Mamà, tenc pipí. Però si acabam de partir! Oh, hem de tornar, m'he deixat l'espasa de Jedi. Jordi, ara no tornarem. En Jordi plora. Na Laureta plora. La darrera vegada. La darrera vegada que anam amb el cotxe a Logronyo. En Carles no pot estar més d'acord. Jo no puc més i ens queden quatre hores i un vaixell.

Agaf el mòbil, els auriculars, pos el reproductor de música i tanc els ulls.

No vull pensar en res. No tenc forces.